

K. Zoltánné 2006-Ban

76 éve érettségiztem, négyen élünk még az egykori osztálytársaim közül. Él egy osztálytársam Mexikóban, egy Debrecenben és egy Londonban. A mexikóirol már rég hallottam, de itt volt legutóbb a hetvenéves érettségi találkozón. Az a legérdekesebb, hogy a harmincnyolc-negyvenes létszámú osztályban összesen volt tíz-tizenkét zsidó, aki érettségizett, és az üldözés dacára a zsidók maradtak. Hát nem érdekes? - négyünk közül, akik még élünk hárman zsidók vagyunk.

Az én életem legfőbb értéke meg értelme a tanítás volt. Úgy érzem, jól végeztem a dolgomat, de ez nekem könnyű volt, mert én ezt lelkemből, szívemből csináltam. Meg is kaptam azt a szeretetet, amit pedagógus csak megkaphat.

1970-ben mentem nyugdíjba, de utána egy-két évig még fakultatívan tanítottam egy kis gépírást és levelezést. Nem szakadtam el az iskolától teljesen egy percre sem, mert amikor már nem tanítottam, akkor is korrepetáltam itthon. Volt, akit ingyen tanítottam, volt, akit nem, de mindig volt a diákokkal kapcsolatomban.

Éva lányom is 1970-ben ment férjhez, a férjem akkor már két éve nem élt, és miután a családom már nem volt itt, teljes szeretethiányban kellett élnem egyedül - ez nagyon-nagyon nehéz volt, nem is lehetett megszokni. A tanítványaimmal viszont szoros kapcsolatot tartottam, így nem éreztem annyira, hogy egyedül vagyok, ez nekem nagyon jó volt. Nagyon sok aranyos gyereket ismertem meg, és jól el tudtam velük találni a hangot. Emberileg is neveltem őket, és nagyon összebarátkoztunk - mintha a lányaim lettek volna: eljöttek, együtt mentünk ide-oda, nem voltam egyedül. Még most is telefonálunk, levelezünk sok tanítványommal.

A tanárokkal is, az iskolával is megmaradt a kapcsolatomban. Most is kapok minden iskolai eseményre meghívót, de már nem ismerem senkit, és egy pár éve már nem tudok minden ünnepségre elmenni. De az osztálytalálkozókra még elmegyek; jönnek értem, és mindig kocsival visznek el, hoznak haza. Az új igazgatónő nagyon-nagyon jó: mindenre gondol, mindenkivel jól tesz, mindenre fölfigyel. Engem is úgy vesz, mintha most is ott lennék.

2006-ban rubindiplomát kaptam. A Városházán volt a pedagógusnapi ünnepség, nagyon sok tanár volt ott. Jöttek sorban az ünnepeltek, és ahogy ültünk ott a padsorban, mondtam Éva lányomnak, hogy én ki se tudok majd menni a diplomáért, a virágért - úgy meg voltam hatva, hogy azt sem tudtam, fiú vagyok-e vagy lány -, de aztán mégiscsak fölmentem magam. Lázár János, a polgármesterünk kezét fogott velem, ideadta a diplomát, kedvesen köszöntött és kiemelte, hogy ilyen idős pedagógus egész Csongrád megyében csak egy van, Vásárhelyen pedig senki.

Én csak egyszer voltam osztályfőnök, de nagyon kedves osztályom volt. És ezek a volt diákjaim - most már nagymamák - egyszer csak megjelentek az ünnepségen; egy szál piros rózsa volt a kezükben, és elénekelték nekem egy balladási dalt. Kicsit zavarban voltam, de nagyon jólesett, hogy a tanítványaim eljöttek. És amikor elénekelték mindent, elkezdtek tapsolni, mint a színházban - mindenki tapsolt. Nekem ez nagyon szép ajándék volt. Amikor helyre mentem, alig tudtam fogni a virágot, olyan rengeteget kaptam.

Amikor leültem, odajött egy nagyon helyes fiatalember, bemutatkozott, gratulált és azt mondta, ő Erdélyből jött. Erdélyből nagyon sok magyart meghívtak, akik díszpolgárok Vásárhelyen, és mindig itt vannak az ünnepségeken meg különböző alkalmakkor. Ez a fiatalember elmondta, hogy ő Nagyszalonta környékéről jött, odaválós. Nagyon meglepett, mondtam neki, hogy az én édesanyám is ott született, és erre nagyon büszke vagyok. És ő is ünnepelt - ilyen nagy nő lettem.

Jöttek a lakásomra újságírók, rengeteg telefont kaptam, három napig sztár voltam. Nekem azért esett ez olyan jól, mert úgy éreztem, szépen fejeztem be a pedagógus pályafutásomat - ez nekem egy nagyon kedves befejezés volt. Én ezt nagyon megköszöntem Bánfi igazgatónőnek, mert aztán az iskolában is volt egy ünnepi ebéd, és oda is meghívtak. Sőt, idén még egyszer megünnepeltek az iskola alapításának hatvanéves évfordulóján.